

UITSpraak 26 - 111

Rapenburg 70
Postbus 9500
2300 RA Leiden
T 071 527 81 18

van het College van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden
inzake het beroep van

██████████, appellant

tegen

de Examencommissie van het Instituut Bestuurskunde, verweerder

Procesverloop

Bij besluit van 9 februari 2026 heeft verweerder vastgesteld dat appellant zich bij het schrijven van zijn masterscriptie schuldig heeft gemaakt aan fraude door gebruik van AI. De scriptie is ongeldig verklaard en appellant is uitgesloten van een herkansing om zijn scriptie te repareren.

Bij beroepschrift van 21 maart 2026 heeft appellant beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft op 13 april 2026 een verweerschrift ingediend.

Het beroep is behandeld op 4 mei 2026 tijdens een openbare zitting van een kamer uit het College. Appellant is hierbij online verschenen. Namens verweerder is verschenen ██████████.

De overwegingen ten aanzien van het geschil

Het College dient overeenkomstig artikel 7.61, tweede lid, van de WHW te beoordelen of de bestreden beslissing al dan niet in strijd is met het recht.

Appellant heeft aangevoerd dat geen sprake is van fraude, maar hoogstens van slordigheden in de bronnenvermeldingen en referenties. Volgens appellant zijn de onjuistheden het gevolg van menselijke vergissingen en problemen met het correct verwerken van bronnen. Appellant heeft erop gewezen dat hij gedurende het scriptietraject contact heeft onderhouden met zijn begeleider en meerdere

Uitspraak
26-111
Blad 2/3

versies van zijn scriptie heeft ingediend. Tevens heeft appellant verklaard dat hij bereid was correcties aan te brengen in de referenties. Appellant wil graag herstel plegen aan scriptie zodat deze alsnog kan worden beoordeeld.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat sprake is van fraude wegens het opnemen van niet-bestaande, oncontroleerbare en onjuist samengestelde bronnen in de scriptie van appellant. Volgens verweerder gaat het niet om enkele slordigheden, maar om een structureel patroon van onjuiste referenties dat niet kan worden verklaard door gewone menselijke fouten.

Verweerder acht daarbij van belang dat appellant reeds eerder in aanraking is geweest met fraude en hiervoor een sanctie heeft verkregen. Volgens verweerder mocht van appellant, gelet op deze eerdere waarschuwingen en begeleiding, worden verwacht dat hij bijzondere zorgvuldigheid betrachtte bij het opnemen en controleren van bronnen. Desondanks bevat de uiteindelijke scriptie niet-verifieerbare en onjuiste referenties.

Ten aanzien van de inhoudelijke beoordeling is het College van oordeel dat vast is komen te staan dat niet-bestaande referenties zijn opgenomen in de thesis. Daarmee is de herkomst van de gebruikte informatie niet controleerbaar en kan het werk niet worden beschouwd als een origineel, controleerbaar academisch product. Het College acht het standpunt van appellant dat deze fouten zijn ontstaan door een menselijke fout en onder tijdsdruk, niet aannemelijk. Appellant is reeds eerder in aanraking geweest met fraude en wist of behoorde te weten dat een juiste bronvermelding van groot belang is. Ten aanzien van de opgelegde sanctie overweegt het College dat verweerder heeft gekozen voor een lichte sanctie door de scriptie ongeldig te verklaren en geen reparatiemogelijkheid te bieden. Het College acht deze maatregel niet onevenredig. Daarbij neemt het College in aanmerking dat de fraude betrekking heeft op de kern van het academisch werk, namelijk de herleidbaarheid en controleerbaarheid van gebruikte bronnen. Daarnaast weegt mee dat appellant reeds eerder is geweest op vergelijkbare problemen in de bronverwijzing en desondanks heeft appellant opnieuw onjuiste en niet-verifieerbare referenties heeft opgenomen.

Het College komt tot de conclusie dat het bestreden besluit zorgvuldig tot stand is gekomen en berust op een deugdelijke motivering. Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen.

Uitspraak
26-111
Blad 3/3

De beslissing

Het College van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden,

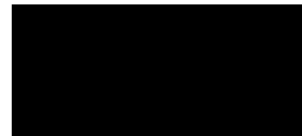
gezien artikel 7.61 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door een kamer uit het College van beroep voor de examens, bestaande uit mr. O. van Loon (voorzitter), dr. A.M. Rademaker, R.A. Brouwer LLB BA, dr. A.M.C. van Dissel en mr. S.H. Bartels BSc (leden), in tegenwoordigheid van de secretaris van het College, mr. D.L.M. van der Zande.

mr. O. van Loon
voorzitter

mr. D.L.M. van der Zande
secretaris

Verzonden op: 12 mei 2026.

Voor eensluidend afschrift,